

<http://www.luju.ro/spre-casa-arest-pe-drumul-cel-mai-scurt-avocatul-florentin-tuca-a-publicat-un-nou-episod-despre-cazul-robert-rosu-colegii-si-prietenii-lui-din-firma-adunati-la-birou-in-asteptarea-vestilor-de-la-brasov-ma-mandatau-prin-zeci-de-mesaje-sa-ii-transmit-gandul>

SPRE CASA-AREST, PE DRUMUL CEL MAI SCURT – Avocatul Florentin Tuca a publicat un nou episod despre cazul Robert Rosu: “Colegii si prietenii lui din firma, adunati la birou in asteptarea vestilor de la Brasov, ma mandatau, prin zeci de mesaje, sa ii transmit gandul bun si solidaritatea lor. Mesajul nescris si netransmis, dar intotdeauna inteles de toata lumea, a fost acela ca niciodata, dar absolut niciodata, ei nu ar fi putut sa se dezica de tovarasul lor”

Scris de L.J. | Data: 08.02.2021 11:35

Avocatul Florentin Tuca (foto), managing partner al casei de avocatura Tuca Zbarcea & Asociatii, revine cu un nou episod din serialul de dezvaluri despre cazul Robert Rosu, colegul sau condamnat de ICCJ la 5 ani inchisoare cu executare pentru simplul motiv ca si-a exercitat profesia.

Intitulat **“Spre casa-arest, pe drumul cel mai scurt”**, acest nou episod a fost publicat duminica seara, 7 februarie 2021, pe blogul personal florentintuca.ro. Avocatul Florentin Tuca prezinta momentele de dupa hotararea Curtii de Apel Brasov, care a respins cererea DNA de arestare preventiva a avocatului Robert Rosu, disponand plasarea acestuia in arest la domiciliu.

Prezentam cele mai noi dezvaluiri ale avocatului Florentin Tuca despre cazul Robert Rosu, publicate pe site-ul florentintuca.ro:

“Spre casa-arest, pe drumul cel mai scurt

A doua zi pe la pranz, in asteptarea deciziei, mi-amintesc ca, vreme de-un ceas, am batut o carare de treizeci de metri, du-te-vino, prin zapada. Dintr-o mai veche superstitie care, in cazul lui Robert, nu s-a confirmat: decizia finala a fost de arest la domiciliu. Auzind de ea, am simtit ca-mi cade ceru-n cap. La scurt timp dupa caderea cerului, m-au sunat confratii penalisti ca sa ne felicite. Din perspectiva lor, intreaga audiere era proba indubitabila ca hotararea asta avea aura unui imens succes: „sistemul”, care era sigur de solutia arestului la puscarie, fusese, prin decizia „arestului la domiciliu”, partial invins.

Pe raspunderea mea, duca-se pe pustii

Nu aveam stare si nu gaseam consolare nicaieri. Ajuns de oboseala si de revolta, m-am refugiat – din pacate si din fericire – intr-un tap de palinca tare cat tot amarul zilelor alora, sa tot bei ca sa le uiti. Zic *din pacate* pentru ca, pe cat de tare-palinca, pe atat de tare-amarul, imposibil de inecat. *Din fericire*, intrucat amarul-imposibil-de-inecat incepuse, usor-usor, sa se decanteze.

Intai, gratie diverselor descarcari emotionale traite in discutiile telefonice care au urmat sentintei. M-am plans intens, cui am putut, apelati si apelanti deopotriva, vreme de ceasuri bune. Aceleasi nedumeriri si reclamatii, aceleasi ofuri si consternari, aceleasi semne de intrebare si de exclamare. Un monolog reluat ritmic, intrebari retorice si replici siameze la fiecare apel telefonic.

Pe urma, datorita unei initiative. Imi amintesc ca, la un moment dat, l-am sunat chiar pe Robert si l-am invitat ca, in drumul lui spre arestul domiciliu din Bucuresti, sa se abata pe la mine, la Poiana Tapului, unde trasesem in dimineata de dupa audierile-maraton. Din nou, din aceeasi nevoie de prezervare a dreptatii, din acelasi refuz de acceptare a starii de asediu care ni se impusese, din acelasi impuls de a trage plapuma vechii normalitati peste anormalitatea celor trei zile de cosmar. Robert a refuzat invitatia fara nicio ezitare. Era mult prea sleit si, in plus, imi zicea el, avocatii penalisti il sfatuiseru sa nu se abata de la traseul inspre adresa din buletin; trebuia sa ajunga in arestul de acasa cat mai repede, pe drumul cel mai scurt. Nu vreau sa ma complic, Flore, multumesc, dar e mai bine-asa, lasa, ne-om vedea la Bucuresti. In momentul ala, in loc sa ma calmez si sa-i dau credit, eu am insistat, absurd si inutil, hai, zic, pe raspunderea mea. Exact asa i-am zis, tin minte perfect (probabil tocmai din cauza insistentei absurde si inutile), vino "pe raspunderea mea"!

Ca si cum raspunderea lui de a se indrepta spre casa „pe cel mai scurt drum posibil” n-ar fi venit dintr-un judiciar ordin de arest;

Ca si cum formula asta pe care o folosesti mereu in joaca sa intretii iluzia de libertate a celui alt poate functiona oricand, inclusiv in contextul serios care descarneaza libertatea de orice iluzii;

Ca si cum, luand raspunderea lui „pe raspunderea mea”, aducem normalitatea inapoi, iar revederea noastra fragala la un tap de palinca ar fi fost „dovada” ca nu se intamplase nimic grav;

Ca si cum eram capabil sa smulg de unul singur „raspunderea” de pe umerii lui, sa o ridic ca un halterofil intr-un salt-halta pe umerii mei, iar de acolo, ca-ntr-un gest de aruncare de la tusa de margine, sa o pot azvarli inspre vazduh.

Comunicate *moi* si declaratii *tari*

Bulversat de toate intamplarile acelor zile si prins ca-ntr-o ambuscada-Triunghi al Bermudelor, *perchezitie-ridicare-arestare*, disparusem complet de pe radarul temelor firmei si-al clientilor ei. Acestia din urma incepeau deja sa-si puna intrebari cu privire la caz, la soarta lui Robert, la implicatiile procedurilor si deciziilor judecatoresti adoptate si la consecintele lor asupra organizatiei noastre. Tin minte ca, in dupa-amiaza zilei de 11 decembrie, noi am raspuns acestor asteptari printr-o declaratie de presa in care ii asiguram ca le vom ramane alaturi si ca, indiferent de necazul suferit, bunul mers al intreprinderii ramane prioritatea noastra. In plus, ne aratam ferm convinsi de nevinovatia colegului nostru si reafirmam seriozitatea si imaginea lui profesionala ireprosabile. Imi amintesc insa ca o buna parte din respectiva declaratie era scrisa in stilul siliconat al comunicatelor oficiale: suntem pe baricade si vom ramane uniti in continuare, multumim pentru sustinere, firma n-a patit nimic, avem incredere in justitie si-n stat de drept, speram ca se va face in curand dreptate, vom coopera cu buna-credinta intru triumful ei s.a.m.d.

Primind „declaratia oficiala” a societatii, G., un bun prieten si, in acelasi timp, reprezentantul unei importante companii multinationale aflate in portofoliul nostru, mi-a zis onest ca, din perspectiva sanselor de a continua colaborarea avocat-client, ne-a trecut glontul pe la ureche. Ai noroc ca-mi esti prieten, ca avem incredere in voi, in profesionalismul si in nevinovatia lui Robert si ca ne leaga o istorie lunga si faina. Altminteri, comunicatul asta suna cam soft si este cam frectie la picior de lemn. Da' cum trebuia s-arate, frate?, il intreb. Ba, nu-i tocmai rau, imi raspunde el, dar daca se intampla treaba asta la noi, stirea ar fi aratat cam asa: Societatea (ii zic eu acuma X ori Solidaritatea, dar numele chiar n-are nicio relevanta in context) isi anunta clientii si partenerii ca R.R. nu mai lucreaza in colectivul nostru inca din nus'cat septembrie – baga o ante-data pe care o vrei tu. Si, mai departe... In urma unor suspiciuni privind unele activitati derulate cu depasirea atributiilor incredintate de societate – insist, „cu depasirea”, pricepi? – el a fost destituit, respectivele activitati fiind in prezent obiectul unei anchete interne. Societatea X se dezice in mod categoric de mandatul -aparent- asumat de R.R. in numele companiei, cu incalcarea statutului si normelor interne si se delimiteaza de orice invinuiri aduse acestuia referitoare la bla-bla-bla. Constienta de importanta unor valori precum bla-bla-bla, Societatea Solidaritatea isi asigura clientii ca bla-bla-bla.

Imi amintesc cu precizie de aceasta schita de comunicat (poate exagerata, ori caricaturala, nu bag mana-n foc), pe care amicul meu o tine si el minte, cu siguranta. Recunosc insa ca ea nu s-a dorit un indemn de a proceda si noi conform formulelor sablonarde ale comunicarii corporatiste de salvare cu orice pret a imaginii organizatiei (de altfel, amicul in discutie il aprecia si avea excelente raporturi amicale cu Robert insusi si nu si-ar fi permis subminarea lui in vreun fel cu asemenea sugestii).

Evoc discutia aia pentru ca ea m-a facut sa meditez mult la prietenia mea si a tovarasilor mei cu mezinul Robert si la ceea ce ne-a unit in istoria noastra de peste 20 de ani impreuna; la vremea stagiaturii lui, in care eu mizam fara

ezitare pe viitoarea lui cariera de stralucit pledant; la intrebarea-test cu care Daria mea ma iscodea adesea, tati, cine-i avocatul caruia i-ai da misiunea sa te apere pe tine personal intr-un proces important?, si la raspunsul meu, invariabil, acelasi; la nenumaratele *chapeau bas!* care mi-au fost trimise de clienti mie personal pentru succesele lui formidabile, un fel de *jos palaria!* pentru cat de sus se prezinta omu'; la mandria cu care comandantul Rosu isi aduna in garnizoana detasamentul lui de litiganti, intai 10, pe urma 15, 25, 35, 45 la apelul de vineri dupa amiaza pentru organizarea planurilor saptamanii care urma; la respectul si pretuirea de care se bucura printre colegii de „bara”; si, in fine, la intalnirile amicale de pe terenul de steaua-dinamo in care cainele (R)(r)osu rata in nestire precum si la campionatele din Delta in care Feroe pescuia mereu in coada clasamentului, bune ocazii de ironii si mistocareala din zona lui qui s'aime se taquine.

Si, peste toate aceste evocari, discutia cu prietenul *General Manager* al Societatii X m-a dus cu gandul la noaptea de 10 spre 11 decembrie, cand colegii si prietenii lui din firma, adunati la birou in asteptarea vestilor de la Brasov, ma mandatau, prin zeci de mesaje, sa ii transmit gandul bun si solidaritatea lor. Mesajul nescris si netransmis, dar intotdeauna inteles de toata lumea, a fost acela ca niciodata, dar absolut niciodata, ei nu ar fi putut sa se dezica de tovarasul lor precum in modelul Societatii X. De fapt, camaradul G. stia prea bine asta.

In zilele urmatoare, am meditat indelung si la optiunea inacceptabila imaginata de amicul director de multinationala, dar si la formula *soft*, decenta si cuminte, utilizata de noi in comunicarea cu lumea. Prima, expresia unui nedisimulat mercantilism si a unei griji obsesive pentru imaginea corporatista. A doua, o formula de compromis, si capra si varza.

Stiam ca aceasta formula de compromis este unica valabila, dar mai simteam si ca prapastia dintre emotia bine fardata a acelei declaratii si trairile autentice pe care eu, Robert si ceilalti camarazi ai nostri le impartaseam atunci era uriasa. Iar adevaratul „comunicat”, nepublicat atunci din aceleasi temeri de a nu tulbura apele si procedurile care il vizau pe Robert, a fost un text scris la cateva zile distanta, dupa trezirea din pumni.

(Va urma)”

[*Cititi aici dezvaluirile avocatului Florentin Tuca despre cazul Robert Rosu \(I\)](#)

[*Cititi aici dezvaluirile avocatului Florentin Tuca despre cazul Robert Rosu \(II\)](#)

[*Cititi aici dezvaluirile avocatului Florentin Tuca despre cazul Robert Rosu \(III\)](#)